

50 PAARI AASTAS! Eesti Rahvusballeti esitantsija Anna Roberta nõelub ise oma balletikingi: "Tahan ise teha, et saaksin süüdistada vaid ennast, kui kingadega midagi juhtub."

Anna Roberta kohta on öeldud: „Ta on üks neid baleriine, kes puudutab publiku hinge ja südant ning temasarnaseid sünnib Eestis kord kümne aasta jooksul.“ Sellest sügisest on Anna Eesti Rahvusballeti esitantsija.

Anna Roberta (24) mäletab hästi seda septembriõhtut, kui just oli lõppenud „Korsaari“ etendus, rahvas aplodeeris saalis, ent järsku algas laval sosin. Rahvusballeti kunstiline juht Linnar Looris tuli lavale ja Anna mõtles: „Issand, kelle kord nüüd on. Vaatasin oma partnerile Jevgeni Gribile otsa ja tema juba teadis ...“ Kunstiline juht kuulutas välja, et just Anna Robertast saab järgmine esisolist. „Uskumatu, täielik šokk! Mulle endale jõudis see kohale paar päeva hiljem, alles siis keesid emotsioonid üle, nutsin ja olin õnnelik. Aga tol hetkel laval olin tohutult tänulik,“ meenutab Anna, kellega koos on nüüd rahvusballetil viis esitantsijat – ka Ami Morita, Alena Shkatula, Jevgeni Grib ja Sergei Upkin.

Tol õhtul elasid publiku seas Annale kaasa ka tema ema, elukaaslane ja vanaema. Isa Rünno Lahesoo jäädvustas hetke balletifotograafina laval. „Pärast läksime koos tähistama ja pitsat sööma. Mu vanemate jaoks oli see samuti väga uhke hetk.“ Kas esisolist ja priimabaleriin on sünonüümid? „Peaaegu. Allkirjastas in esisolisti lepingu, tegemist on ametipostiga. Aga priimabaleriiniks võib sind kutsuda rahvas.“

Baleriini geenidega

Ka Anna Roberta vanemad olid balletitantsijad. Tema emal on kodus „Luikede järve“ kavaleht, millel Odette/Otilie rolli taga seisab nii Kaie Kõrbi kui ka tema, Ingrid Iteri nimi. „Olen näinud ERRi arhiivis klippi, kus ema harjutas Helmi Puuriga luitke, kuigi ema ei jõudnud kunagi selle rolliga lavale. Sest ta jäi kolm korda lapseootele. Nendest detailidest, mida Helmi Puur seal ütleb, olen aga minagi õppinud,“ räägib Anna, kes tantsis Odette'i esimest korda 2020. aastal. „Kummaline elu keerdkäik – õppisin luitke siinsamas saalis, kus mu emagi ja peas püsis pilt, kuidas ema oli kunagi samas olukorras.“

ohtuleht.ee

Eesti Rahvusballett
Linnar Looris
Teater

Üht rolli on nad siiski mõlemad tantsinud – Sirelihaldjat „Uinivas kaunitaris“ ning ühel galakontserdil kandis Anna sama roosat patškat ehk balletiseelikut, mida tema ema paarkümmend aastat tagasi.

Isa Runno jõudis Eestis vähe tantsida, sest „läks tantsima Saksamaale Mönchengladbachi, kus sündisin mina, mu vanem vend ja vanem õde. Kuid isal juhtus laval õnnetus, ta nihestas selgroolüli. Pärast vigastust lõpetas isa tantsijakarjääri ja peagi kolisime Eestisse tagasi.“

Lisaks vanemale õele-vennale on Annal ka kümme aastat noorem õde.

„ÕHTUSED MAJAD“: Anna (laval Lydia rollis) sõnul sobib see lavastus hästi sügisesse, sest siin on suurt nukrust.

(Runno Lahesoo)Salapärase Roberta

Vahel arvatakse, et Anna Roberta on vist välismaalase nimi, ilmselt on tegemist itaallannaga. Kuid Roberta pole siiski ta päris perenimi. Passis seisab: Anna Roberta Lahesoo. „Võtsin endale artistinime paar aastat pärast teatrisse tulekut. Kui käin välismaal konkurssidel, siis hääldatakse Lahesood nii, et kõrvadel valus. Mõtlesin, las Lahesoo jääb mulle.“ Nii ongi ta Anna Lahesoo neil kordadel, kui pole oluline seostada teda baleriini ametiga.

„Õppisin luke siinsamas saalis, kus mu emagi.“

„Tegelikult on hästi tavaline, et balletitantsijad treenivad ise oma lapsi, kuid minu vanemad ei läinud seda teed. Nad kuulasid mu muresid ja mulle meeldis kurta, sest ikka oli kuskilt valus. Aga ema ütles alati: tule siis ära,“ muigab Anna. „Ema pole mulle kunagi pingeid peale pannud. Ta käib vaatamas ja elab kaasa. Võib-olla helistab vahel peale etendust ja kiidab. Või et kuskil oli banaan – see tähendab, et jalalaba on valesti sirutatud.“

Iga nädal kingapaar

Anna õpingute ajal parandas ema tütre sukki ja nõelus varvaskingi. Nüüd teeb näputööd priimabaleriin ise. Naise elukaaslane Veljo Poom rääkis hiljuti ühes intervjuus, kuidas õhtuti kodus koos filme vaadates nõelubki Anna muudkui oma balletikingi. „Jah, kodus ja tööl ma aina õmblen. Ühe paari peale võib kuluda kaks tundi,“ kinnitab baleriin. Ta on arvestanud nädala peale ühe paari kingi ehk siis aastas läheb vaja umbes 50 paari. Need saavad hulgi nii, et neil puuduvad vajalikud kummid-paelad ja ninaosa tugevdavad pisted. „Võime paluda, et see töö tehtaks kostüümiosakonnas, aga olen ses suhtes paranoiline ja tahan ise teha, et saaksin süüdistada vaid ennast,

kui kingadega midagi juhtub.“

Anna elabki praegu tööle. Ta teab, et lavaaega on tal 20 aastat ning tahab võtta sellest maksimumi. Anna on vaadanud korduvalt videot hetkest, kui ta vigastas vasaku jala kõõlust kolmest kohast. „See „Luikede järve“ etendus ei läinud halvasti kuni s e l l e hetkeni. Seetõttu mõtlen tihti, et laval võib juhtuda sekundiga midagi, mis muudab mu karjääri ...“

„TRAMM NIMEGA IHA“: Seda lavastust vaatas Anna saalist lugematu arv kordi juba siis, kui peaosa tantsis Eve Mutso. Muidugi oli ta õnnelik, kui see roll ka talle anti.

(Runno Lahesoo)Hirmsaim hetk

Anna meenutab traagilist etendust: „See oli „Luikede järve“ üks pikimaid pas de deux'sid, seitse-kaheksa minutit. Selle lõpus, kui jalad on väsinud ja krampis, tegin keerulist piruetti, kui järsku jalg alt libises. Kuulsin jalas raksu. Tantsisime partneriga lõpuni, tundsin, et jalg läks paiste. Lava taha jõudes palusin helistada kohe järgmisele luigele.“ Kuid esimese vaatuse lõpuni tuli ikkagi endal lavale minna. „Mu jalg lasti külmaspreiga üle, ei mäleta valu sellest tantsust, adrenaliin oli laes. Kuid tundsin hirmu, sest ei tajunud jalga üldse.“ Lõpuks lavalt pääsedes oli jalg nii paistes, et balletikingade paelad tuli lahti lõigata.

Teda asendama tulnud tantsija rebestas teises vaatuses aga säärelihast, sest pidi nii ootamatult lavale minema. „See oli jõhker etendus, mis vigastas kahte luike,“ nendib Anna.

Paranemiseks rentis ta masina, millega sai ümber sääre panna kompressioonsaapa. „Nii läks paistetud alla ja opil ei käinudki. Kuid jalg pole enam see, mis oli enne.“

Taastumise ajal viibis Anna neli kuud teatrist eemal. „Luikede järve“ tantsis ta uuesti alles poolteist aastat hiljem Dublinis.

„Tundsin, nagu oleks see olnud mul selle lavastuse teine esietendus.“

„LUIKEDE JÄRV“: Kui tavaliselt valmistatakse seda rolli ette aasta aega, siis Anna Robertal tuli Odette/Otilie selgeks saada ühe kuuga. „See oli kõige intensiivsem aeg minu karjääris, ma tõesti kuu aega elasin ainult selles.“

(Jack Devant)Usaldades üksteist

„Anna Karenina“ oli aga lavastus, millest Anna ei osanud baleriiniks õppides unistadagi. Sest koreograaf Marina Kesleril sündis see alles 2020. aastal. „See on mulle hästi oluline ja südamelähedane – minu esimene draamaballett. Olin 20 ja öeldi ka, et olen rolli jaoks liiga noor, kuid Marina usaldas mind. Sain

Kareninana kõiki neid hullumeelseid emotsioone läbi elada.“
Tiit Härmi „Õhtused majad“ tegi eriti meeldejäävaks võimalus töötada Legendi endaga. „Tiit Härm oli tohutult emotsionaalne tantsija! Kuidas ta suutis iga liigutuse emotsiooniga täita. Isegi kui ta lavastas mingit detaili, käeliigutust, võis ta sellest pikalt rääkida, kuni saad aru, kui oluline see on. Tehniliselt on ta väga nõudlik, mis on tore.“

Tiit Härmi abikaasa Irina Härm oli balletikoolis Anna õpetaja. „Just Irina ütles, et peaksin hakkama lihaseid kasvatama, sest olen pikk, aga justkui nuudel. Soovitas mul pilatesesse minna. Kui sul pika tantsijana ei ole lihaseid, siis pole ka koordinatsiooni, käed laperdavad jumal teab kuhu. Pilates kasvatab just olulisi sisemisi lihaseid.“ Pilatese õpetaja Mari Kõiv teadis endise baleriinina täpselt, mida mul vaja on. Ma ei usu, et oleksin ilma sellela üldse teatris tööd saanud, ma poleks suutnud tehniliselt tantsida.»

Suurim fänn

Ka elukaaslasega tutvus Anna Estonias. „Veljo oli siin produtsent ja suhtlesime ikka tööalaselt. Hiljem koos esimesi kohtumisi meenutades räägib Veljo, et nägi mind Estonia valvelauas ja mõtles, et olen kõige pikema kaelaga tüdruk, keda ta näinud.“
Veel jäid nad üksteisele meelde Eesti ballett 100 galalt, kus mees oli õhtujuht. „Märkasin, et tal on kikipips viltu ja parandasin seda,“ naerab Anna. „Aga lips oli õhtu jooksul ikka ja jälle viltu. Ise ta ütleb, et ei teinud seda meelega.“ Kui Anna on laval, istub Veljo saalis nii sageli kui võimalik. Ja kutsub vaatama ka sõpru, pöörates neidki balletiusku. Muide, nüüdseks on Veljostki saanud balletifotograaf.

Rolle, millest Anna unistab, on palju. Enim köidavad teda emotsionaalsed draamarollid. „Vahel kui näen lavastusi, mida maailmas tehakse, hakkab suu vett jooksma! Maailm on lugusid täis, mida läbi elada! Andke mulle vaid võimalusi neid tantsida!“